

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **R. P.,** zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 223/9, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2 (dříve Magistrát hlavního města Prahy, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1), o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 Ad 28/2010 – 124,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupkyni žalobkyně Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, advokátce, se sídlem Muchova 223/9, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 1573 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.
Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy (dále též „magistrát“) ze dne 16. 1. 2008, č. j. MHMP 574845/2007, bylo změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 6. 11. 2007, č. j. 97/2007, tak, že byla zamítnuta žádost žalobkyně, aby při posuzování nároku na dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení od 1. 1. 2007 a od 1. 7. 2007 nebylo jako k osobám společně

posuzovaným s žalobkyní přihlíženo k J. P., nar. X., Š. P., nar. X., a L. P., nar. X. V odůvodnění rozhodnutí magistrát poukázal na vývody správního orgánu prvního stupně, že tyto osoby jako synové žalobkyně mají jiné trvalé bydliště, nežijí s žalobkyní ve společné domácnosti a nehradí náklady na společné potřeby, a konstatoval, že žádost o příspěvek na bydlení byla již zamítnuta, řízení o věci samé bylo již skončeno, a proto byla také zamítnuta tato žádost.

[2] Proti rozhodnutí magistrátu se žalobkyně bránila žalobou ze dne 11. 2. 2008.

[3] Městský soud v Praze usnesením ze dne 26. 2. 2010, č. j. 1 Ad 10/2010 – 185, žalobu vyloučil k samostatnému projednání, přičemž věci byla následně přidělena sp. zn. 1 Ad 28/2010.

[4] Městský soud v Praze usnesením ze dne 14. 6. 2010, č. j. 1 Ad 28/2010 – 8, ustanovil žalobkyni zástupkyni Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátku. Proti usnesení městského soudu ze dne 14. 6. 2010 se žalobkyně bránila kasační stížností ze dne 30. 6. 2010. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 21. 10. 2010, č. j. 4 Ads 127/2010 – 69, kasační stížnost odmítl jako nepřípustnou, neboť nesměřovala proti výroku rozhodnutí městského soudu, ale jen proti některým částem jeho odůvodnění. Rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[5] V doplnění žaloby ze dne 16. 2. 2011, podané k výzvě soudu ustanovenou zástupkyní, žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil magistrátu k dalšímu řízení a současně mu uložil povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení. Poukázala na ustanovení § 7 odst. 7 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“), a namítala, že napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné, když mimo jiné jeho odůvodnění neobsahuje vymezení, jakými zákonnými ustanoveními se správní orgán řídil.

[6] Vzhledem k tomu, že s účinností od 1. 1. 2012 přešla na základě zákona č. 366/2011 Sb. působnost magistrátu rozhodovat o odvolání ve věcech dávek státní sociální podpory na Ministerstvo práce a sociálních věcí, stalo se tímto dnem ministerstvo procesním nástupcem magistrátu, a tedy i žalovaným jako účastníkem řízení v nyní projednávané věci, v souladu s ustanovením § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Městský soud v Praze usnesením ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 Ad 28/2010 – 124, žalobu odmítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení; současně ustanovené zástupkyni přiznal odměnu za zastupování ve výši 1920 Kč. V odůvodnění usnesení vyšel z ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., a dále z § 70 písm. a) a § 46 odst. 1 písm. d) téhož zákona. Konstatoval, že předmětem řízení před správními orgány bylo právo na dávku, a žalobkyně proto napadá rozhodnutí, které v konečném důsledku nezasahuje do jejích práv. Pokud by jedinou překážkou přiznání dávky byl vyšší příjem žalobkyně s ohledem na příjem společně posuzovaných osob, byl by správní orgán povinen se v rozhodnutí o dávce vypořádat s tím, z jakého důvodu nevyhověl žádosti, aby

při posuzování nároku na dávku nebylo k synům žalobkyně přihlíženo jako k osobám společně posuzovaným s žalobkyní.

[8] Proti usnesení městského soudu ze dne 25. 1. 2012 se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) bránila kasační stížností ze dne 14. 2. 2012, podanou z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., ve které navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Namítala, že napadené rozhodnutí magistrátu v konečné fázi zasahuje do jejích práv, a jedná se tak o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Pokud bylo rozhodováno o její žádosti o příspěvek na bydlení, mělo být současně s tím rozhodnuto i o její žádosti, aby při posuzování nároku na dávku nebylo přihlíženo k osobám společně posuzovaným; tyto žádosti spolu souvisejí a jedna od druhé je neoddělitelná. Městský soud byl proto podle přesvědčení stěžovatelky povinen žalobu projednat ve věci samé.

[9] Ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 11. 4. 2012 žalovaný navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta. Podle jeho názoru si městský soud opatřil dostatek podkladů, z nichž vyvodil správné skutkové závěry, a provedl rovněž správné právní hodnocení.

II.
Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátkou. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Z obsahu kasační stížnosti se podává, že ji stěžovatelka podala z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy *„nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.“*

[12] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Městský soud v napadeném usnesení dovodil, že předmětem řízení před správními orgány bylo právo na dávku a žalobkyně napadá rozhodnutí, které v konečném důsledku nezasahuje do jejích práv; pokud by jedinou překážkou přiznání dávky byl vyšší příjem žalobkyně s ohledem na příjem osob společně posuzovaných, byl by správní orgán povinen se v rozhodnutí o dávce vypořádat s tím, z jakého důvodu nevyhověl žádosti, aby bylo při posuzování nároku na příspěvek na bydlení k synům žalobkyně přihlíženo jako k osobám společně posuzovaným s žalobkyní.

[14] Stěžovatelka naopak namítala, že napadené rozhodnutí magistrátu v konečné fázi zasahuje do jejích práv, a jedná se tak o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť její žádost o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení a žádost, aby při posuzování

nároku na dávku nebylo přihlíženo k osobám společně posuzovaným, spolu souvisí; podle stěžovatelky je jedna od druhé neoddělitelná, správní orgán je povinen současně rozhodnout o obou žádostech, a městský soud proto byl povinen žalobu projednat.

[15] Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou. Je totiž přesvědčen, že přezkum dílčí otázky, zda bylo při posuzování nároku na stěžovatelkou požadovanou dávku třeba přihlížet k osobám společně posuzovaným, by přicházel v úvahu za situace, pokud by žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto otázku posuzoval. K tomu však v projednávané věci nedošlo, neboť žalovaný se fakticky touto otázkou odmítl zabývat s tím, že již byla zamítnuta stěžovatelčina žádost o vlastní přiznání dávky státní sociální podpory – příspěvku na bydlení ode dne 1. 1. 2007. Lze připustit, že za této procesní situace, kdy rozhodování o uvedené dílčí otázce (okruhu společně posuzovaných osob) bylo nadbytečné, měl odvolací správní orgán (žalovaný) rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit a řízení o této dílčí otázce zastavit, nicméně pokud tak neučinil a žádost z téhož důvodu (pro nadbytečnost) zamítl, přičemž městský soud tomuto procesnímu pochybení nepřikládal význam, nebylo by účelné a ekonomické zrušit jen z tohoto důvodu napadené usnesení městského soudu s tím, aby městský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a uložil mu vydat procesně odpovídající rozhodnutí. Výsledek takového postupu by totiž nemohl přinést z hlediska nároku stěžovatelky na požadovanou dávku žádnou změnu. V případě napadeného rozhodnutí žalovaného se proto ani nejednalo o tzv. podkladové rozhodnutí, jak se domnívá stěžovatelka, které by řešilo otázku, zda lze při posuzování jejího nároku na dávku přihlížet k tzv. společně posuzovaným osobám (jejich příjmu), neboť žalovaný se toliko pro nadbytečnost odmítl touto otázkou zabývat.

[16] Nejvyšší správní soud jinak souhlasí se závěrem Městského soudu v Praze, že v případě napadeného rozhodnutí žalovaného se nejedná o rozhodnutí materiální povahy ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., tedy o úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti příjemce dávky, resp. žadatele o tuto dávku. Účinky v podobě zásahu do subjektivních práv a povinností totiž nastávají teprve v důsledku vydání finálního rozhodnutí o přiznání či nepřiznání dávky.

[17] Pro úplnost lze dodat, že rozhodnutí správního orgánu o přiznání dávky státní sociální podpory v projednávané věci, konkrétně rozhodnutí magistrátu ze dne 16. 1. 2008, č. j. MHMP 574865/2007, kterým magistrát zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 30. 10. 2007, č. j. 4103/7/ALA-1/1, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení ode dne 1. 1. 2007, bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2012, č. j. 1 Ad 29/2010 – 150; kasační stížnost stěžovatelky proti tomuto rozsudku byla odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 4 Ads 86/2012 – 35. V dalším řízení o přiznání dávky budou správní orgány povinny mimo jiné (opakovaně) posoudit i to, zda je při posuzování nároku stěžovatelky na příspěvek na bydlení třeba přihlížet ke společně posuzovaným osobám, přičemž toto posouzení může být podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumáno v řízení o případné žalobě proti novému rozhodnutí o přiznání dávky.

III.

pokračování

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[18] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného usnesení Městského soudu v Praze a další spisové dokumentace k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[19] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatelka neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[20] Vzhledem k tomu, že zástupkyně stěžovatelky pro řízení byla ustanovena usnesením Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2010, č. j. 1 Ad 28/2010 – 8, přičemž podle § 35 odst. 8 poslední věta s. ř. s. *„zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti,“* platí její hotové výdaje a odměnu za zastupování v souladu s ustanovením § 35 odst. 8 první věty s. ř. s. za středníkem ve spojení s § 120 s. ř. s. stát. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud přiznal zástupkyni odměnu za jeden úkon právní služby – kasační stížnost ze dne 14. 2. 2012 – ve výši 1000 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 položkou 3. a § 9 odst. 2 a odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů], a dále náhradu hotových výdajů – režijní paušál ve výši 1 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Nejvyšší správní soud tedy zástupkyni stěžovatelky celkem přiznal odměnu za zastupování a hotové výdaje ve výši 1300 Kč. Jelikož zástupkyně doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se její nárok podle § 35 odst. 8 věty druhé s. ř. s. o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 1300 Kč, tj. 273 Kč. Zástupkyni stěžovatelky tedy bude vyplacena celková částka ve výši 1573 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu